הא נמי אכלה ממאי דלמא עד כאן לא

קאמרי רבי אלעזר ורבי שמעון התם אלא

דיש לו להאכיל במקום אחר אבל הכא דאין

לו להאכיל במקום אחר לא וכי תימא הכא

נמי יש לו להאכיל בבת גרים והא מיבעיא

בעי לה רבי יוחגן מרבי אושעיא ולא פשים

ליה איתמר אביי אמר הואיל ומאכילה בלא

ידעה רבא אמר הואיל ומאכילה בעבדיו 🕫

ושפחותיו הכנענים אביי לא אמר כרבא

קנין דאישות מקנין דאישות ילפינן ולא

ילפינן קנין דאישות מקנין דעבדים ורבא

לא אמר כאביי שאני התם שכבר אכלה

ואביי ישכבר אכלה לא אמריגן דאי לא

תימא הכי בת ישראל שניסת לכהן ומית

תיכול שכבר אכלה ורבא יהתם פקע קניניה

הכא לא פקע קניניה גופא בעא מיניה רבי

יוחנן מרבי אושעיא פצוע דכא כהן שנשא

בת גרים מהו שיאכילנה בתרומה אישתיק

ולא אמר ליה ולא מידי לסוף אתא גברא

רבה אחרינא ובעא מיניה מילתא יי[אחריתא]

ופשט ליה ומנו ריש לקיש א"ל רבי יהודה

נשיאה לר' אושעיא אטוֹ ר' יוחנן לאו גברא

רבה הוא אמר ליה דקבעי מינאי מילתא דלית לה פתרי למאן אי לרבי יהודה בין

בָקרושתִיה קאי בין לאו בקרושתיָה קאי

לא אכלה אי בקרושתיה קאי לא אכלה דהא

מאמר מר בת גר זכר כבת חלל זכר אי לאו

בקרושתיה קאי לא אכלה דהא אמרינן קהל

גרים איקרי קהל ואי לר' יוםי בין בקדושתיה

קאי בין לאו בקרושתיה קאי אכלה

בקדושתיה קאי אכלה דהא אמר יאף גר

שנשא גיורת בתו כשרה לכהונה אי לאו

בקדושתיה קאי אכלה דהא אמר "קהל

גרים לא איקרי קהל אלא אליבא דהאי תנא

דתנן רבי אליעזר בן יעקב אומר ״יאשה בת

גרים לא תנשא לכהונה עד שתהא אמה

מישראל והכי קמיבעיא ליה כשרות מיתוספא

בה ואכלה או דלמא קדושה מיתוספא בה

ולא אכלה תא שמע כי אתא רבי אחא בר

חיננא מדרומא אתא ואייתי מתניתא בידיה

מנין לפצוע דכא כהן שנשא בת גרים

ישמאכילה בתרומה שנאמר יוכהן כי יקנה

נפש קנין כספו וגו' יאכל בו למאן אילימא

לרבי יהודה האמר בין בקרושתיה קאי בין

לאו בקדושתיה קאי לא אכלה ואי לרבי

יוםי ל"ל קרא האמר בין בקדושתיה קאי

בין לאו בקדושתיה קאי אכלה אלא לאו

לרבי אליעזר בן, יעקב וש"מ כשרות

איתוספא בה ואכלה ש"מ איתמר רב אמר

תורה אור השלם 1. וכהן כי יקנה נפש קְנְיֵן בַּסְפוּ הוּא יֹאכֵל בּוּ וִילִיך בִּיחוֹ הת יֹארלי וִילִיך בִּיחוֹ הת יֹארלי ויקרא כב יא

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה הואיל ומאכילה בלא. נ"ב פי" כשלא בה עליה לאחר בשנת כל ענים נחחת שנעשה פלוע דכא ע"ל ר"פ הערל: (ב) ד"ה דלית וכו׳ שחין אני יודע:

תוספות ישנים והכא כיון שהיא משמרת לביאה פסולה לא אכלה ור' אליעזר ור' שמעון מכשירים דאמרי משמרת לביאה פסולה אכלה וכיון דהגיע זמנו יאכלו דקנין כספו הוא:

א) ודוחק הול דקרי לקדושה קריאת קהל ולכשרות היתר כהונה. הלא לישנא דקדושה משמע כהונה כדאמרינן לעיל (כ.) איסור קדושה אלמנה לכה"ג ופ"ה לשון אחר דבת גר וגיורת קא מיבעיא ליה ואליבא דר" אליעזר בן יעקב ובעי מאי כשרות אימוספא ביה פירוש בההיא שאמה ביה פירוש בההיח שחמה משראל ליקרא קהל פירוש אף כשרוח דקהל עם היתר כהונה אבל בת גר וגיורת דלית בה כל כך (אלא) כשרות דקהל ולא קדושה לכחונה א"יכ לא נקראת קהל ומותרת לפצוע דכא אם אמת הדבר דלאו בקדושתיה קאי ולא תיאסר עליו משום כהונה דאי בקדושתיה קאי אסורה ליה כדאמרינן דבת גר כבת חלל אליבא דר׳ אליעור נמי כדקאמר דבת גר וגיורת לא תנשא לכהונה או דלמא קדושה אתוספא בה בההיא דאמה מישראל יותר מבת גר וגיורת דמותרת לכהונה והך דאין אמה מישראל נהי דקדושה לית בה להנשא לכהן מ"מ כשרות אית בה לפיות בכלל קהל ואסירא להיות בכלל קהל ואסירא בפלוע דכא ולא אכלה בין בקדושתי קאי בין לאו בקדושתיה קאי ורש"י פי דראשון עיקר:

מוסף רש"י

בת גר זכר. ואפילו מישראלים, כבת חלל זכר. ופסולה לכהונה, אצל בת גיורת מישראל כשרה

דשוייה חללה אכלה: הכא אין לו להאכיל במקום אחר. שאין לך אשה שמותרת לו: בבת גרים. דקסבר קהל גרים לא אקרי קהל ואינן בכלל לא יבא פלוע דכא ונושאה בהיתר ומאכילה תרומה: והא

בעי מיניה ר' יוחנן מרבי אושעיא. לקמן בשמעתין ולא פשיט ליה אי מאכילה בתרומה או לא: איתמר. לשנויי קושיין אתא: הואיל ומאכילה (ה) בלה ידעה. היה נשוי כהן חשה ואוכלת בתרומה ונעשה פלוע דכא ובא עליה לא תאכל בתרומה דשוייה חללה דנבעלה לפסול לה ואם לא ידעה משנעשה פלוע דכא הרי זו אוכלת משנה היא בפ׳ הערל (לקמן ע.). אלמא מצינו פצוע דכא כהן מאכיל במקום אחר הלכך בקידושי עבירה נמי מאכיל כל זמן שלא עשאה חללה: שכבר אכלה. כשהוא בריא: דלים ליה פתרי. שחין כי יודע לפרשה: למאן אי לר׳ יהודה כו׳. הש"ם הוא דקא בעי לה ומפרש ואזיל עד סיפא ופשטה אבל ר' אושעיא לא פשט בה מידי כדאמרן לעיל הא בעא מיניה כו': ואית דמפרשי דלית ליה פחרי. אינה לריכה לפרש דלמאן קבעי לה אי לר׳ יהודה כו׳. ושבוש הוא מפני שני דברים חדא דאמרן לעיל ולא פשט ליה ואם כן דרבי אושעיא קאמר לה לכולה מילתא הא פשטה במסקנא ועוד דקנסיב ואזיל לפרושי דלא לריכה ליה למיבעיא לן וקא נסיב בסיפא תא שמע אלמא לריכה רבא: בין בקדושמיה קאי כו'. לקמן בפרק הערל (דף עו.) מיבעיא לן כהן פלוע דכא מהו בגיורת בקדושתיה קאי ואסור כו' והכא בין בקדושתיה קאי כהן הנעשה פלוע דכא בין בקדושת כהן קאי ואסור בכל האסורות לכהונה בין לאו בקדושתיה קאי ואינו מוזהר מלישא אשה פגומה לא אכלה: אי בקדושתיה קחי לח חכלה דהח חמר מר בת גר וכר כבת חלל וכר. ובת חלל פסולה לכהונה בפרק עשרה יוחסין חיון דבקדושתיה קאי לא אכלה דאמרינן הרי זו פסולה לו ועשאה חללה בביאתו: ואי לאו בקדושתיה קחי. וחינה אסורה לו משום קדושת כהן אפי׳ הכי לא אכלה שאסורה לו משום פלוע דכא דהאמרת קהל גרים איקרי קהל. פלוגתא דר׳ יהודה ור׳ יוסי בפרק עשרה יוחסיןש: אליבא דהאי חנא. קמיבעיא ליה לר׳ יוחנן וכגון דחמה מישרחל: כשרות איסוספא בה. וראויה לכהונה ולאו קדושה לאקרויי קהל ומותרת לפצוע דכא ואוכלת ממה נפשך דאי נמי בקדושתיה קאי הרי זו מותרת לו ומשום פלוע דכא לא מיתסר בה דהא לא איקרי קהל: או דלמא קדושה נמי אימוספא בה. וקהל איקרי ואסורה לפצוע דכה ולה אכלה או: לישנה אחרינה

ליה. אליבא דראב"י מאי כשרות איתוספא בהך דאמה מישראל לאקרויי קהל אבל בת גר וגיורת לאו קהל היא ואכלה שמותרת לפצוע דכא והאי לאו בקדושה קאי דתיתסר עליה משום כהונה: או דלמה קדושה היתוספה בה. לינשה לכהונה והך דחין אמה מישראל נהי דקדושה לית בה כשרות מיהא אית בה ובכלל קהל היא ואסורה לפצוע דכא ולא אכלה ולשון ראשון נראה עיקר⁹: **לרבי יוסי.** לא אינטריך נפש ימירא כדאמר לעיל דממה נפשך אכלה:

מפי המורה בת גר וגיורת המיבעית

הא נמי אכלה. דקנין כספו היא ואוכלת דבר תורה ועד דבעיל לה בעא רבי יוחגן מר' אושעיא ולא פשים ליה. מדרבי אושעיא אדרבי אושעיא פריך וחימה דלקמן מסקינן דרבי יוחנן בעי אליבא דר' אליעזר בן יעקב אבל אליבא דר' אלעזר ור' שמעון אפשר דמאכיל בבת גרים דר"ש מכשיר גיורת פחותה מבת ג' לכהן ודלמא

סבר נמי דקהל גרים לא מיקרי קהל ומיהו בקונטרס פי׳ דכולה סוגיא דהש"ס מסיק לה אבל ר' אושעיא לא פשט מידי: אברי אמר הואיל ומאכילה בלא ידעה. תימה דגלה ידעה גופה אמאי מאכיל לאביי דמשתמרת לביאה פסולה היא וטעמא שכבר אכלה לית ליה לאביי כדקאמר בסמוך ורבא נמי היכי קאמר שאני התם שכבר אכלה הא אליבא דרבי י אליעזר קיימא הכא ורבי י אליעזר אית ליה בהערל (לקמן עה.) שכבר אכלה לא אמרינן אההיא מתנית' גופה דלא ידעה דקאמר מאן תנא משתמרת לביאה פסולה דאורייתא אכלה אמר ר' אלעזר במחלוקת שנויה ור' אלעזר ור׳ שמעון היא ורבי יוחנן אמר אפילו תימא רבי מאיר שאני התם שכבר אכלה ויש לומר דטעמא שכבר אכלה מהני לכ"ע לענין זה שאוכלת לרבי אלעזר ור׳ שמעון אע״פ שאין מאכיל במהום אחר ולא פליג ר"א יורבי יוחנן אלא במאי דקאמר ר' יוחנן דאוכלת אפי׳ לרבי מאיר מטעם שכבר אכלה דלא חשיבא משתמרת לביאה פסולה כיון דתחילת אכילתה הוו נישואי כשרות והוי כאילו הן קיימין ועומדין עדיין שתאכל מכחן ומייתי אביי אפלוע דכא שקידש דחשיב יש לו להאכיל במקום אחר כיון שמאכיל בלא ידעה ורבא סבר דלא חשיב יש לו להאכיל במקום אחר כיון דאין מאכיל התם על ידי מעשה של עכשיו אלא ע"י שכבר אכלה: אתא גברא רבה אחרינא ובעא מיניה מילתא אחריתי. כאן משמע שהיה ר"ל גדול כשבא לפני רבי יוחנן כמו שפירש ר"ת בב"מ (דף פד. ד"ה אין שהיה לומד תורה לפני ר' אושעיא רבו של רבי יותנן. [וע"ע תום' עירובין סה: ד"ה ר"ל]: **ואי** לאו בקרושתיה קאי לא אכלה דהא אמר קהל גרים איקרי קהל. תימה דהוה ליה למימר בין בקדושתיה קאי בין לא קאי לא אכלה מהני תרי טעמי דבת גר זכר כבת חלל זכר ועוד דקהל גרים איקרי קהל דהא אפילו לא בקדושתיה קאי לא אכלה נמי מטעם דבת גר זכר כבת חלל זכר דהרי היא כחללה וחללה אינה אוכלת בתרומה כדמוכח בפרק בתרא דקדושין (דף עו.) ואי הוה טעמא דר' יהודה בבת גר זכר משום דכתיב מזרע ישראל כדמוכח התם הוה מצי למימר דלא הויא ממש כחללה אלא דוקא לינשא לכהונה אבל התם משמע דעיקר טעמא דרבי יהודה מק"ו ומה חלל שבא מטיפה כשרה

כו' ולפי זה אית לן לשוייה כחללה לגמרי: דהא אמר אף גר שנשא גיורת בתו כשרה לכחונה. אכתי לריך לטעמא דאית ליה קהל גרים לא אקרי קהל ולא חש להזכיר אלא נטר עד דקאמר אי לאו בקדושתיה קאי אכלה כו׳ דאי

לא קאי סגי לה בטעם דקהל גרים לא איקרי קהל לחודיה: הבי גרסינן דתנן רבי אליעור בן יעקב אומר אשה בת גרים בו'. דמשנה היא במסכת ביכורים (פ״א משנה ה) ולא קשיא דלא מייתי מתניתין דפרק בתרא דקדושין (דף עז.) דהך נמי משנה היא:

ו סמג לאון קנב טוש"ע שם סימן ז סעיף

עין משפם

גר מצוה

לח א מיי פט"ו מהלי

סמג לחוין תיו טוש"ע

אָה״ע סימן ד סעיף כב: לש ב מיי׳ שם פי״ט הל׳

אימורי ביאה הל׳ ז

תרומות הלכה יג:

תום' חד מקמאי . באנו למחלוקת ר״מ ור״ש ור"א לר"מ דאמר משמרת לביאה פסולה לא אכלה הא נמי לא אכלה לר"א ור"ש אכלה. ממאי דלמא ע"כ לא אמר ר"א ורבי שמעון אלא היכא דיש לו להאכיל במקום אחר אבל פצוע דכא דאין לו להאכיל במקום אחר לא. אביי אמר הואיל ומאכיל בלא ידיעה. מירוש אלירא דר"א ור"ש פירש אליבא דר"מ אינו אבל אליבא דר"מ אינו מאכיל בלא ידיעה שהרי משחמרת לריאה פסולה. בשפחותיו ועבדיו. רבא לא אמר כאריי שאוי החח לר"מ אכלה משום טעמא שכבר אכלה והכי איתא שכבו אכלה הזכי איוא בפ׳ הערל: בעא מניה רבי יוחנן מר׳ אושעיא פצוע דכא כהן שנשא בת גרים מהו שתאכל בתרומה ואסיקנא אליבא בונד ומי דקי"ל כותיה בין דרבי יוסי דקי"ל כותיה בין בקדושתיה קאי בין לאו בקדושתיה קאי אכלה. דהא אמר גר שנשא ואי לאו בקדושתיה קאי ואכלה] דהא אמר קהל גרים לא אקרי קהל ור׳ יוחנן דקא מיבעיא ליה אליבא דראב"י קמיבעיא ליה דאמר אשה בת גרים לא תנשא לכהונה עד שתהא אמה מישראל וקמיבעיא ליה כשרות אתוספא בה ואכלה או אומספא בה האכלה או דלמא קדושה איתוספא בה ולא אכלה ראב"י נמי ס"ל כר' יוסי בהא דקהל גרים לא איקרי קהל וקמיבעיא ליה כשאמו מישראל כשרות לחודה איחומפא כה שכשרה שאם אין אמה מישראל לא איקרי קהל כך כשאמה מישראל לא איקרי קהל ואכלה או דלמא כשאמה מישראל קדושה אכלה. ואית דמפרשי לה כשאין אמה מישראל והכי קמיבעיא ליה כשאמו מישראל כשרות אתוספא בה לאקרויי קהל אבל כשאין אמו מישראל לא אקרי קהל ואכלה או דלמא קדושה אתוספא בה למשרייא לכהונה אבל

לאקרויי קהל אע״פ שאין

אמו מישראל איקרי קהל ואסורה לפצוע דכא: